

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/910/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113220948
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113220948.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa: G. Q. D., s.r.o. so sídlom J., G. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného S. kanceláriou I.. S. Q., s.r.o., so sídlom J., T. XX proti odporkyni X. C., bytom E. G. 8, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne M. združenie slovenských spotrebiteľov AZ so sídlom D., G. 10, IČO 42 XXX XXX, zastúpeného I.. I. T., advokátom so sídlom v Q. N., L.. I. S. 1, o zaplatenie 2 672,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 02.septembra 2014, č. k. 27C/141/2013-78 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 25,58 eur k rukám JUDr. I. T., advokáta do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vo výroku I. zamietol návrh navrhovateľa o zaplatenie 2 672,65 eur s príslušenstvom. Vo výroku II. odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Vo výroku III. navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia 357,52 eur, na účet I.. I. T., advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 14.02.2007 žiadala odporkyňa navrhovateľa o poskytnutie revolvingového úveru vo výške (ktorá predstavuje aj celkovú sumu splátok úveru, úrokov a poplatku za uzatvorenie zmluvy) 3 984,07 eur/120 024,- Sk, z toho poskytnutá mala byť len čiastka 1 992,03 eur/60 012,- Sk. Uviedla, že úver bude splácať v 36 mesačných splátkach vždy k 16. dňu v mesiaci po 110,67 eur/3 334,- Sk. RPMN za úver mala byť 70,55 % a poplatok za uzatvorenie zmluvy predstavoval 49,79 eur/1 500,- Sk. Oznámením zo dňa 16.02.2007 oznámil navrhovateľ - veriteľ o schválení úveru dlžníkovi - odporkyni, že došlo k schváleniu jej žiadosti a žiadaný úver jej poskytne nasledovne: úver vo výške 3 984,07 eur/120 024,- Sk so splatnosťou v 36 mesačných splátkach po 110,67 eur/3 334,- Sk. Dátum splatnosti prvej splátky bol určený na deň 16.03.2007 a dátum splatnosti poslednej splátky bol určený na deň 16.02.2010. Periodicita splácania bola určená mesačne vždy k 16. dňu v mesiaci. RPMN úveru bola stanovená na 70,77 %. Zároveň schválil odporkyni poskytnutie revolvingu 2 656,04 eur/80 016,- Sk s mesačnou splátkou po vykonaní revolvingu 110,67 eur/3 334,- Sk. RPMN po vykonaní revolvingu klesla na 61,87 %. Zmluvná odmena za poskytnutie úveru bola stanovená na 1 992,03 eur/60 012,- Sk a zmluvná odmena za poskytnutie každého revolvingu bola určená na 1 301,46 eur/39 208,- Sk. Poplatok za uzatvorenie zmluvy predstavoval 49,79 eur/1 500,- Sk. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ sa od žiadosti odporkyne pri prijímaní jej žiadosti odchyľil vo výške RPMN za úver (v žiadosti 70,55 eur, ale v údajoch o schválenom úvere a v oznámení veriteľa už 70,77 eur). Čo je však podstatné, v oznámení zo dňa 16.02.2007 novo stanovil výšku revolvingu na sumu 2 656,04 eur/80 016,- Sk. RPMN

úveru po vykonaní revolvingu klesla na 61,87 %. Zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru v oznámení novo stanovil na 1 992,03 eur/60 012,- Sk a zmluvnú odmenu za poskytnutie každého revolvingu na 1 301,46 €/39 208,- Sk. V oznámení o schválení revolvingového úveru navrhovateľ zároveň doplnil údaje úveru o dátum splatnosti prvej splátky 16.03.2007 a dátum splatnosti poslednej splátky 16.02.2010. Vzhľadom ku skutočnosti, že odporkyňa pri podávaní žiadosti o revolvingový úver nekonala v rámci obchodnej, príp. inej podnikateľskej činnosti a naproti tomu navrhovateľ konal v rámci svojej obchodnej činnosti, keď priamo z predmetu podnikania zapísaného v obchodnom registri vyplýva, že poskytuje pôžičky a úvery nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov, vyhodnotil súd žiadosť odporkyne zo dňa 14.02.2007 ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. a/, b/ z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 14.02.2007. Oznámenie veriteľa o schválení revolvingového úveru zo dňa 16.02.2007 zasa vyhodnotil ako odpoveď na návrh. Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 14.02.2007 však pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpisuje obligatórne písomnú formu, a preto aj návrh a jeho prijatie musí mať písomnú formu. Keďže predmetné oznámenie ako odpoveď na návrh obsahovalo z hľadiska obsahu viaceré zásadné zmeny oproti žiadosti (návrhu), došlo v zmysle vyššie uvedeného k odmietnutiu pôvodného návrhu odporkyne a k vzniku nového návrhu. Takýto nový návrh navrhovateľa pre vznik zmluvy však mal byť rovnako prijatý odporkyňou. Z navrhovateľom predložených listín však nevyplýva, že by odporkyňa nový návrh navrhovateľa písomne prijala, čím by došlo k písomnému uzatvoreniu predmetnej zmluvy. Na základe uvedeného možno konštatovať, že navrhovateľ súdu hodnoverným spôsobom nepreukázal, že k uzavretiu zmluvy o poskytnutí úveru zákonom predpísaným spôsobom došlo, a preto má súd za to, že predmetná zmluva písomne uzavretá nebola. Z dôvodu, že nebola dodržaná zákonom predpísaná forma, je zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX neplatná podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Bez písomnej zmluvy neexistuje dohoda strán ani o výške úroku z úveru, ani výške úroku z omeškania a už vôbec nie ustanovenia o zmluvnej pokute či poplatkoch, na ktoré si navrhovateľ robil nárok. Z tvrdení navrhovateľa ako i z karty klienta je však zrejmé, že navrhovateľ poskytol odporkyňi peňažné prostriedky v celkovej výške 3 346,60 eur, preto v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení je odporkyňa povinná tieto prostriedky navrhovateľovi vrátiť, nakoľko mu boli poskytnuté bez právneho dôvodu. Z tvrdení samého navrhovateľa mal súd za preukázané, že odporkyňa navrhovateľovi uhradila už sumu 3 967,55 eur a navrhovateľovi tak titulom vydania bezdôvodného obohatenia nepatrí už žiadna suma. Na základe uvedeného sa súd už potom nezaoberal otázkou premlčania nároku navrhovateľa, čo by bolo vzhľadom na uvedený záver súdu o nedôvodnosti nároku navrhovateľa z dôvodu neplatnosti zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru nadbytočné. Právne vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 2 ods. 1 písm. a/, b/, § 6 ods. 3, § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu 14.02.2007, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v aktuálnom znení, § 52 ods. 1 až 4, § 44 ods. 2, § 46 ods. 2, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 25 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Úspešnej odporkyňi by vo vzťahu k navrhovateľovi patrila náhrada všetkých trov konania. Odporkyňa si však žiadne trovy neuplatnila, z obsahu spisu jej žiadne trovy konania nevyplývajú, a preto súd vyslovil, že jej náhradu trov konania nepriznáva. Vzhľadom na plný úspech odporkyne vo veci, vzniklo v zásade právo na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. i vedľajšiemu účastníkovi, vystupujúcemu v konaní na jej strane. Náhrada trov konania vedľajšieho účastníka pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 357,52 eur. V danej veci sa navrhovateľ podaným návrhom proti odporkyňi domáhal zaplata 2 672,65 eur s príslušenstvom, preto základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnej v čase vykonania úkonov právnych služieb, predstavuje 111,21 eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal 3 úkony právnej služby, ktoré si vyúčtoval, a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky v znení účinnom ku dňu vykonania úkonu), dve písomné podania na súd vo veci samej zo dňa 22.05.2014 a 08.07.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhlášky v znení účinnom ku dňu vykonania úkonu), za ktoré mu patrí tarifná odmena v celkovej výške 333,63 eur. Podľa ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky patrí právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka aj náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 7,81 eur + 2 x 8,04 eur, t.j. spolu vo výške 23,89 eur. Navrhovateľ súd zaviazal zaplatiť náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O.s.p. do rúk právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal závery súdu o tom, že nemalo dôjsť k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX. Dôvodil, že žiaden z údajov

vedených dlžníkom v bode 5. Žiadosti nie je sám o sebe návrhom na uzavretie zmluvy bez toho, aby obsah tohto návrhu netvorili aj niektoré ustanovenia zahrnuté na rubovej strane žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Práve z týchto ustanovení vyplýva, že obsah návrhu je zo strany žiadateľa o úver predložený s tým, kedy niektoré údaje sa môžu zmeniť do tej miery, kedy táto skutočnosť nie je považovaná za zmenu návrhu. Súd prvého stupňa preto nesprávne posudzoval vznik zmluvného vzťahu a toho, čo predmet zmluvného vzťahu vlastne tvorí. Predmetom zmluvy o revolvingovom úvere je poskytnutie úveru v dohodnutej výške, a tiež možnosť čerpať ďalšie úvery. Zo strany navrhovateľa k žiadnemu doplneniu údajov ohľadne revolvingu nedošlo. Poukázal na údaj o sume zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru, ktorého výška bola v zmysle čl. 5 ods. 5.1 zmluvy určená už pri podaní žiadosti ako rozdiel medzi nominálnou výškou úveru a poskytnutou čiastkou. Ďalej ohľadne údaje RPMN uviedol, že súd prvého stupňa sa nesprávne a bez opory v zákone domnieva, že ide o údaj dohadovaný medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. Tento údaj sa však nenavhuje v zmysle § 44 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené bol toho názoru, že nie je možné hovoriť v tomto prípade, že nebol prijatý návrh na uzavretie zmluvy. Mal za to, že zmluva o revolvingovom úvere bola uzavretá a aj plnená, navrhovateľom v celom rozsahu, odporcom sčasti. Považoval za zrejmé, že aj správanie účastníkov zmluvy ako podporný prostriedok pre výklad právneho úkonu a vôbec skutkového stavu dokumentuje, že zmluva vznikla. Ďalej uviedol, že napáda aj výrok o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, ktoré neboli vynaložené účelne na bránenie práva. Poukázal na to, že vedľajší účastník sa deklaruje ako združenie založené na ochrane spotrebiteľa, a teda sa prioritne predpokladá pomoc zo strany združenia, nie zo strany zvoleného právneho zástupcu združenia. Za odôvodnené právne zastúpenie vedľajšieho účastníka považoval len v mimoriadne obtiažnych právnych veciach, v opačnom prípade sa vzhľadom na spôsob a formu činnosti daného združenia, kedy jeho činnosť spočíva len vo vstupe do konania spolu so splnomocnením advokáta, javí len ako činnosť zameraná na dosiahnutie odmeny. Do konania vstupuje už zastúpené právnym zástupcom bez toho, aby poznalo obsah spisu a predkladá formalizované a obsahovo totožné podania. V tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 43C/25/2012. Vytýkal súdu, že sa účelnosťou trov právneho zastúpenia ani nezaoberal. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrhu vyhovie, odporcu zaviazá na zaplatenie žalovaných nárokov ako aj na zaplatenie náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa. Uplatnil si zároveň náhradu trov odvolacieho konania za súdny poplatok za odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 143,10 eur.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení uviedla len toľko, že už k veci nemá čo povedať, jedine to, že sa navrhovateľ chcel bezdôvodne obohatiť.

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že sa zmysel vedľajšieho účasti v predmetnej veci naplnil, keď poskytol odporcovi - spotrebiteľovi skutočnú pomoc v spore. Trovy právneho zastúpenia, ktoré boli priznané vedľajšiemu účastníkovi sú trovy nevyhnutne potrebné na účelné bránenie práva odporcu - spotrebiteľa. K dôvodnosti náhrady trov právneho zastúpenia poukázal na právny názor vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/177/2013 zo dňa 28.10.2013, kde sa právne zastúpenie vedľajšieho účastníka považuje za účelné. Ďalej poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 7 MCdo 4/2010 zo dňa 14.09.2011 a tiež uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 281/2011, v ktorých sa konštatuje zásada zavinenia v súvislosti s náhradou trov konania vo veci úspechu. Poukázal na ust. § 24 O.s.p., ktoré umožňuje každému účastníkovi sa dať zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Navrhovateľ sa tak vo svojom odvolaní snaží o presadenie diskriminačnej zásady, podľa ktorej vedľajší účastník nemá možnosť mať právo na náhradu trov právneho zastúpenia, pričom navrhovateľ si bez akýchkoľvek pochybností uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia, a to aj napriek tomu, že predmetom jeho podnikateľskej činnosti je aj „činnosť podnikateľských, organizačných a ekonomických poradcov“. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby, toto vyjadrenia vo výške 63,64 eur.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je opodstatnené z nasledovných dôvodov:

Súd prvého stupňa svoj zamietajúci rozsudok založil na tom právnom názore, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX je neplatná z dôvodu, že nebola uzavretá písomne podľa § 4 ods.

1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Bez písomnej zmluvy neexistuje dohoda strán ani o výške úroku z úveru, ani výške úroku z omeškania a už vôbec nie ustanovenia o zmluvnej pokute či poplatkoch, na ktoré si navrhovateľ robil nárok. Z tvrdení navrhovateľa ako i z karty klienta považoval za zrejmé, že navrhovateľ poskytol odporkyni peňažné prostriedky v celkovej výške 3 346,60 eur, preto v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení je odporkyňa povinná tieto prostriedky navrhovateľovi vrátiť, nakoľko mu boli poskytnuté bez právneho dôvodu. Z tvrdení samého navrhovateľa mal súd za preukázané, že odporkyňa navrhovateľovi uhradila už sumu 3 967,55 eur a navrhovateľovi tak titulom vydania bezdôvodného obohatenia nepatrí už žiadna suma. Na základe uvedeného sa súd už potom nezaoberal otázkou premlčania nároku navrhovateľa, čo by bolo vzhľadom na uvedený záver súdu o nedôvodnosti nároku navrhovateľa z dôvodu neplatnosti zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru nadbytočné.

Odvolačný súd považuje zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny, avšak na základe iného právneho názoru. Nárok navrhovateľa považuje za premlčaný v zmysle § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník svojím písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 26.05.2014 /č. I. 47/ vzniesol námietku premlčania, keď vychádzal zo skutočností tvrdených navrhovateľom v návrhu na začatie konania. Mal za to, že navrhovateľ uzavrel dňa 16.07.2007 s odporkyňou Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol odporkyni úver vo výške 1 992,03 eur. Poskytnutý úver sa odporkyňa zaviazala splatiť spolu s úrokom v 36 mesačných splátkach vo výške 110,67 eur. Dátum splatnosti prvej splátky úveru bol stanovený na 16.03.2007 a dátum splatnosti poslednej splátky úveru na 16.02.2010. Navrhovateľ si vymáha svoje právo na zaplatenie pohľadávky vo výške 2 672,65 eur s príslušenstvom, po uplynutí trojročnej premlčacej doby /§ 100, § 101 Občianskeho zákonníka/, nakoľko navrhovateľ si mohol prvýkrát vymáhať svoje právo na zaplatenie predmetnej sumy už dňa 17.02.2010, t. j. deň po ukončení splatnosti úveru, ktorý nastal dňa 16.02.2010, pričom žalobu na súd podal až dňa 15.08.2013 po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

K vznesenej námietke premlčania navrhovateľ v písomnom vyjadrení doručenom súdu prvého stupňa dňa 19.06.2014 /č. I. 62/ uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere je tzv. absolútnym obchodom, čo znamená že sa na ňu vzťahuje Obchodný zákonník, ktorý upravuje premlčanie. To, že na obchodnoprávne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa aplikujú ustanovenia aj Obchodného zákonníka výslovne vyplýva z ust. § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka. Zároveň je v Obchodnom zákonníku presne stanovené, ktoré z jeho ustanovení sa na takýto vzťah s účasťou spotrebiteľa nemôže použiť, pričom úprava premlčania tam nepatrí. Je nesporné, že obchodnoprávna úprava premlčania a jej použitie vo vzťahu dodávateľ - spotrebiteľ nie je vylúčená. Nie je možné preto posudzovať otázku premlčania v tomto prípade na základe inej úpravy, ako je uvedená v Obchodnom zákonníku. Svoj nárok preto nepovažoval za premlčaný.

Vznesená námietka premlčania vedľajším účastníkom je však podľa názoru odvolacieho súdu kvalifikovaná a aj opodstatnená, majúca za následok, že súd už nemôže premlčaný nárok navrhovateľovi priznať.

Súd prvého stupňa mal preto posudzovať nárok navrhovateľa najskôr z pohľadu vznesenej námietky premlčania, a i keď právna kvalifikácia navrhovateľom uplatneného nároku bola výhradne vecou súdu, aj takúto právnu kvalifikáciu mal posudzovať z pohľadu vznesenej námietky premlčania. Ak teda námietka premlčania bola vedľajším účastníkom uplatnená dôvodne, súd prvého stupňa mal skúmať vo vzťahu k žalobným tvrdeniam /k navrhovateľom uvedeným skutkovým okolnostiam prípadu/, prípadne vo väzbe na zistený skutkový stav veci. Skutočnosť, že súd prvého stupňa posúdil nárok navrhovateľa z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom navrhovateľ svoj nárok uplatňoval z titulu zmluvného vzťahu, nezbavilo to súd povinnosti riešiť námietku zaujatosti aj vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu.

Odvolačný súd sa preto v rámci preskúmania veci zaoberal najskôr vznesenou námietkou premlčania, aj s poukazom na novelu zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zák. č. 102/2014 z. Z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku

predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátenie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom /ex offo/ skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex offo pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania.

Odvolací súd teda konštatuje, že uzavretý zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporkyňu na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah. Všeobecná premlčacia doba je podľa ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka štvorročná, a podľa § 101 Občianskeho zákonníka je trojročná. Z uvedeného je zrejmé, že postavenie spotrebiteľa ako dlžníka je podľa Obchodného zákonníka nevýhodnejšie, pretože musí čeliť dlhšiemu obdobiu neistoty, v ktorom môže veriteľ súdne uplatniť svoj nárok. Právna úprava chrániaca spotrebiteľa preto odôvodňuje aplikáciu ustanovenia, ktoré je pre spotrebiteľa výhodnejšie a to ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka.

I keď už dlhšiu dobu bola ustálená súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv uzavretých medzi dodávateľom a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, bola nejednotná prax súdov pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zák. č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripojila vetu: „ Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Tento bod citovaného zákona nadobúda účinnosť až od 01.04.2015, no i napriek tomu je odvolací súd toho názoru, že už teraz dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktorý boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zák. č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené teda znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku /§ 101/, teda trojročnú premlčaciu dobu. A takto podľa Občianskeho zákonníka bolo treba aj v danej veci posudzovať otázku premlčania, nakoľko aj keď medzi účastníkmi bola uzavretá revolvingová zmluva podľa Obchodného zákonníka, išlo o spotrebiteľskú zmluvu.

Na základe uvedeného je odvolací súd toho názoru, že nárok navrhovateľa je v celom rozsahu premlčaný podľa § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba trojročná. Z obsahu spisu /návrhu na začatie konania/ vyplýva, na základe neplnených zmluvných podmienok odporkyňou navrhovateľ vyhlásil ku dňu 20.06.2010 predčasnú splatnosť úveru, čím sa všetky splátky, ktoré boli k tomuto dňu splatné, stali splatnými. Nasledujúcim dňom t. j. 21.06.2010 potom začala plynúť navrhovateľovi premlčacia doba na uplatnenie peňažného nároku voči odporkyňi v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a uplynula dňom 21.06.2013. Navrhovateľ uplatnil svoj nárok voči odporkyňi na súde dňa 15.08.2013. Nárok navrhovateľa je preto v celom rozsahu premlčaný. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd ani nárok navrhovateľa inak právne nekvalifikoval, nakoľko za predpokladu, že by jeho nárok bolo treba posúdiť z titulu bezdôvodného obohatenia, i tak by nárok navrhovateľa bol premlčaný ešte oveľa skôr.

A napokon v súvislosti s odvolacou námietkou navrhovateľa ohľadne priznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že práve nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi v danej veci by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník hoci aj odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom, a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastúpením. Vzhľadom k tomu, že vedľajší účastník má rovnaké práva ako účastník konania, má tiež

právo na náhradu trov konania, ak ním podporovaný účastník mal v konaní úspech. A napokon odvolací súd poukazuje na nespočetné množstvo rozhodnutí okresných i krajských súdov týkajúce sa rovnakých právnych vecí navrhovateľa, kde už takýto názor bol vyslovený.

Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods.1 O.s.p. v celom rozsahu potvrdil.

Úspešnej odporkyňi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., nakoľko odporkyňa si náhradu týchto trov neuplatnila podľa § 151 ods. 1 O.s.p..

Vedľajšiemu účastníkov rovnako vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., a odvolací súd mu ich priznal, nakoľko si ich vedľajší účastník podľa § 151 ods. 1 O.s.p. uplatnil a špecifikoval. Trovy odvolacieho konania predstavujú trovy právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, a to za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 08.12.2014 á 26,56 eur znížené o polovicu t. j. 13,28 eur + 8,04 režijný paušál za rok 2014 = 21,32 eur + 20% DPH 4,26 eur, spolu 25,58 eur. Odvolací súd priznal odmenu za úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu len vo výške jednej polovice základnej sadzby podľa § 13a ods. 2 písm. b/ cit. vyhlášky, nakoľko vyjadrenie vedľajšieho účastníka k odvolaniu navrhovateľa sa týkalo len výroku o priznaní náhrady trov konania vo výške 357,52 eur a nie veci samej.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.